

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 921/2016
15.03.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Јелене Боровац и Звездане Лутовац, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Срђан Алексић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство правде, Управа за извршење кривичних санкција – Казнено поправни завод Ниш, кога заступа Државно правобранилаштво – Одељење у Нишу, ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 81/16 од 29.01.2016. године, у седници одржаној 15.03.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 81/16 од 29.01.2016. године.

Образложење

Правноснажном пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 81/16 од 29.01.2016. године, преиначена је пресуда Основног суда у Нишу П1 1172/15 од 24.11.2015. године, у ставу првом изреке, тако што је усвојен тужбени захтев тужиоца и као незаконито поништено решење тужене од 13.07.2012. године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду и престао радни однос са даном 03.08.2014. године, а тужена обавезана да тужиоца врати на рад и распореди на послове радног места који одговарају његовој стручној спреми, знању и способностима и призна му сва права на раду и по основу рада. Тужена је обавезана да тужиоцу накнади трошкове поступка од 312.750,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде на основу члана 408. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11, 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је био код тужене у радном односу на неодређено време ради обављања послова шефа Одсека ...у Служби за ... у звању намештеника по уговору о раду, закљученом 19.11.2007. године. Побитним решењем туженог од 13.07.2012. године, тужиоцу је престао радни однос са даном 03.08.2012. године, на основу члана 172.став 4. Закона о државним службеницима, јер није више постојало ни једно радно место на које је могао бити премештен, односно распоређен. Наиме, 15.06.2012. године ступио је на снагу нови Правилник о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у Управи за извршење кривичних санкција, којим је укинута Одсек ... и радно место шефа Одсека .... У Служби за ... новом систематизацијом су предвиђена три одсека: занатски, одсек за одржавање и транспорт и одсек пољопривреде и два радна места за намештенике и то радно место ТТ механичар и радно место на телефонској централи. Решењем туженог од 08.04.2014. године тужиоцу је утврђено право на исплату отпремнине у износу од 625.904,55 динара, која ће бити исплаћена када средства из Управе за извршење кривичних санкција буду уплаћена на рачун КПЗ Ниш. Тужиоцу отпремнина није исплаћена, због чега је он поднео тужбу ради исплате отпремнине и пресудом на основу признања Основног суда у Нишу од 11.09.2015. године тужена је обавезана на исплату отпремнине.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да је тужиоцу законито отказан уговор о раду на основу члана 172.став 4. Закона о државним службеницима ("Службени гласник РС" бр. 79/05, 104/09), којим је прописано да се намештенику отказује уговор о раду увек када услед промене унутрашњег уређења државног органа или уређења система државних органа, више не постоји ни једно радно место на које може бити премештен, односно распоређен, као у конкретном случају, а како је тужилац покренуо посебан спор пред судом за исплату отпремнине, то значи да постоји његова сагласност да му се отпремнина касније исплати.

Другостепени суд је, међутим, преиначио првостепену пресуду и поништио као незаконито отказно решење туженог. За своју одлуку дао је разлоге које у свему као правилне и потпуне прихвата и Врховни касациони суд.

Наиме, када код послодавца престане потреба за обављањем одређеног посла или дође до смањења обима посла услед економских, организационих или технолошких промена на основу члана 179. тачка 9. Закона о раду, онда је послодавац дужан да пре отказа уговора о раду запосленом исплати отпремнину у висини утврђеној општим актом или уговором о раду, на основу члана 158. став 1. наведеног закона.

Одредбом члана 50. став 1. Уредбе о накнади трошкова и отпремнини државних службеника и намештеника ("Службени гласник РС" бр. 98/07 од 30.10.2007. године - пречишћен текст), прописано је да се намештенику коме је отказан уговор о раду јер не постоји ни једно радно место на које је могао бити премештен или распоређен, исплаћује отпремнина за сваку навршену годину рада у радном односу у висини трећине његове плате, с тим да се под том платом сматра његова просечна месечна плата која му је исплаћена за последња три месеца која претходе месецу у коме је донето решење о отказу уговора о раду.

Како тужена тужиоцу није исплатила отпремнину пре престанка радног односа, а ни до 08.04.2014. године, правилно је побијаном другостепеном пресудом решење о отказу поништено као незаконито. Последица незаконитог отказа је реинтеграција – враћање на рад тужиоца, на послове који одговарају његовој стручној спреми, знању и способностима уз признање свих права на раду и по основу рада.

На основу члана 414. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Предраг Трифуновић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић